

Zamilovat se do Pána (z katecheze papeže Františka)

Potřebujeme „vidět Boha“, sáhnout si, že vstal z mrtvých, byl vzkříšen pro nás. Jak jej můžeme uvidět? Jako učedníci: skrze jeho Rány. Když je spatřili, pochopili, že jeho láska k nim nebyl žert a že jim odpouštěl, ačkoli mezi nimi byli ti, kdo ho zapřeli a opustili. Vstoupit do jeho Ran znamená nazírat bezmeznou lásku prýstící z jeho Srdce. Chápat, že jeho Srdce tlučte pro mne, pro tebe a pro každého z nás. Jedině tak přistoupíme k jádru víry a jako učedníci nalezneme pokoj a radost silnější než jakákoli pochybnost. Ježíš zemřel na kříži, aby nás osvobodil od otročení „starému člověku“. Hřích totiž působí naši vnitřní smrt, z níž nás může zachránit právě Ježíš. Potřebuje však naši spolupráci, tak se můžeme naučit tuto modlitbu: „*Odpust' mi Ježíši, dej mi pokorné srdce plné lásky, podle Srdce tvého.*“ Ježíš tuto modlitbu bere vážně! A těm, kdo mu důvěřují, věnuje překvapivé věci. Například to, že dokáže zakoušet novou radost z četby evangelia, Bible, vnímá krásu a pravdu jeho slova. Nebo se cítí přitahován mší, což není až tak samozřejmé. Nebo cítí touhu setrvávat s Bohem, zůstat v tichosti před eucharistií. Anebo nám Ježíš dá zakusit svou přítomnost v trpících, nemocných a vyloučených lidech... či odvahu naplňovat jeho vůli na cestě proti proudu, avšak bez pýchy, samolibosti a odsuzování druhých... Ve velikonoční době skrze Ježíšovy Rány vstupujeme do tajemství Boha a chápeme, že milosrdenství není jedna z mnoha jeho vlastností, nýbrž tlukot samotného jeho Srdce. Pak se také skutečně do Pána zamilujeme! Nemějme strach ze slova „zamilovat se“ ve vztahu k Pánu.

Květen 2018

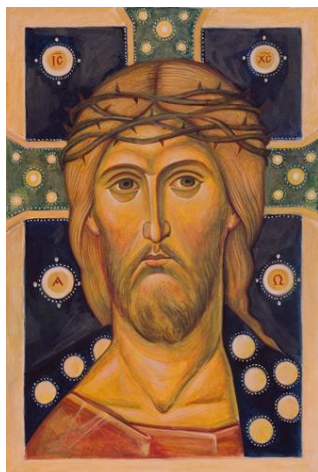
„Výrobní značka“ křesťana (z katecheze papeže Františka)

Pán Ježíš nás vyzývá, abychom jej neustále přijímali (i duchovně) – chce k nám neustále přicházet (i když ho zrovna nepřijímáme v eucharistii)! Pro toho, kdo je mu srdcem stále blíž, je skutečným a jediným pokrmem, který mu dává jak duchovní, tak tělesnou sílu! Pokud přijímá eucharistii (jediný zdroj energie) a skrze ni roste jeho důvěrnost s Pánem, postupně mu normální jídlo sílu eucharistie již nevynahradí! Papež František nás učí, jak při mši v eucharistii přijímat Ježíšovo Tělo a Krev a zároveň jak tento okamžik „prodlužovat“ do běžného života: Chléb je základní pokrm pro život a Ježíš se nám v evangeliu dává jako *Chléb života*, jako by chtěl říci: „Beze mne se neobejdete!“ A používá silné výrazy: „Jezte mé tělo a pijte mou krev.“ (*Jan 6,53*) Ježíš v evangeliu dodává: „Ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.“ (*Jan 6,57*) Je to jako říci: Kdo se sytí eucharistií, osvojuje si samo smýšlení Pána. On je *Chlebem lámaným* pro nás, a kdo jej dostává, stává se také lámaným chlebem, není kvašen pýchou, nýbrž dává se druhým, přestává žít sám pro sebe, kvůli svému úspěchu, kvůli tomu něco mít nebo se někým stát, nýbrž žije kvůli Ježíši a jako Ježíš: a to znamená pro druhé. *Žít pro* je rozpoznávající znamení toho, kdo jí tento Chléb, je „výrobní značkou“ křesťana. Bylo by hezké, kdybychom si jako motto osvojili: Po mši už se nežije pro sebe, nýbrž pro druhé. Eucharistie totiž „nesnáší sezení“, a nevstane-li se od stolu, zůstává „nedokončenou svátostí“. Můžeme se zeptat: jak se uskutečňuje tato svátost ve mně? A konkrétněji: líbí se mi být jen obsloužen Pánem u stolu, anebo vstávám, abych sloužil, tak jako Pán? Rozdávám v životě to, co ve mši přijímám? Nebojme se tedy Ježíše srdcem ustavičně duchovně přijímat, aby nám On sám dával sílu a náš život prokvasila svátost eucharistie!

Žít přítomným okamžikem (z katecheze papeže Františka)

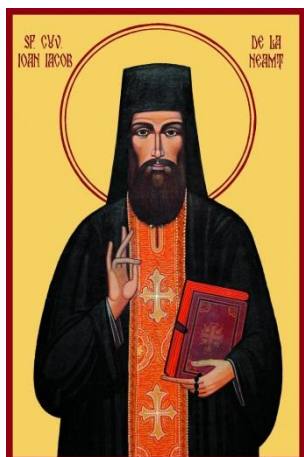

Křesťan umí žít přítomným okamžikem a v aktuálním čase. Okamžik je to, co máme nyní v ruce. To však není čas, který pomíjí. Možná se můžeme cítit pány okamžiku, ale věřit, že jsme pány času, je klam. Čas není náš, čas je Boží! Okamžik je v našich rukou a máme také svobodu v tom, jak jej uchopíme. A více: můžeme se stát panovníky okamžiku. Avšak čas má jen jediného panovníka, Pána Ježíše Krista. Pro rozpoznání pravých znamení, rozpoznání cesty, kterou se mám v tomto okamžiku vydat, jsou nezbytné *dar rozlišování a modlitba za správné provedení*. Avšak hledět na čas, jehož jediným vládcem je Pán, Ježíš Kristus, nelze žádnou lidskou ctností. Ctnost k pohledu na čas musí být

darována Pánem: a tou ctností je naděje! *Modlitba a rozlišování pro okamžik – naděje pro čas*. Křesťan umí čekat Pána v každém okamžiku, ale doufá v Pána na konci časů. Je mužem a ženou okamžiku i času, modlitby, rozlišování i naděje. Kéž nám Pán daruje milost putovat moudře, což je také jeho dar. Moudrost nás totiž v daném okamžiku vede k modlitbě a rozlišování. A v čase, který je poslem Božím, kéž je nám dáno žít naději. V čase po seslání Ducha Svatého si můžeme nadále od Pána vyprošovat dar moudrosti – dar Ducha Svatého!

Svatý Jan Jakub Neamtský

Naše vydávání se na cesty o prázdninách nás tak trochu připodobnilo apoštolům, které Pán Ježíš vzal na horu Tábor – horu Proměnění, aby jim ukázal události jejich každodenního života v jiném světle a dal jim sílu do dalšího úsilí. A tak je také důležité odnést si z našich cest něco z jejich pravého ducha – vnitřního smyslu. Jako příklad takové inspirace můžeme jmenovat světeckou osobnost,

kterou bychom mohli potkat při putování do rumunského kláštera v Neamtu: svatého *Jana Jakuba Neamtského*, mocného patrona a přímluvce mladých lidí jako toho, kdo vyprošuje sílu zaslechnout vnitřní volání od Boha a přilnout k němu. Jan Jakub se narodil v roce 1913 v rumunském Crainiceni a byl pokřtěn jako Eliáš. Jeho rodiče mu brzy zemřeli. Jan Jakub se k Bohu v modlitbě obracel, jakou cestou se má ve svém životě vydat, a jednoho dne – při zcela běžné každodenní práci – v srdci zaslechl zřetelný hlas: Běž do kláštera! Jan Jakub toto volání svého srdce poslechl a odešel do kláštera v rumunském Neamtu a později do kláštera ve Svaté zemi, kam ho Pán povolal později a kde také prožil celý svůj život modlitby, který se vyznačoval zejména velikou „obyčejností“ života – skrytostí, ve které se mu zjevoval Bůh v hlubině srdce. Zemřel 5. srpna 1960 právě v předvečer Proměnění Páně – 5. srpna také slavíme jeho svátek. Život svatého Jana Jakuba se může odehrávat také v nás – a to i když třeba necítíme zrovna povolání do kláštera. Jako jeho doteky si můžeme vyprošovat: abychom v sobě zřetelně cítili a slyšeli volání-doteky Boha a abychom je nepřeslechli; abychom dokázali ocenit velikou hodnotu každodenního obyčejného a věrného úsilí; aby Pán v hlubině našeho srdce otevřel pramen osobního promlouvání právě ke mně; abych se ve svém srdci mohl dotýkat svatých míst, kde Pán Ježíš žil, zemřel a vstal z mrtvých: zkrátka abych prožil toto Proměnění Páně a v jeho síle znovu mohl s radostí vydat se na další cestu.

S. Anna Lexmaulová

Meč archanděla Michaela

Na svátek archandělů pro nás papež František vydal mimořádnou výzvu na říjen: abychom se v tomto měsíci pokud možno denně modlili růženec a obraceli se o pomoc na archanděla Michaela. Papež, který ve svém srdci nese celou církev, svěřuje tento probíhající rok 2018 zejména archandělu Michaelovi. Protože „kdykoli se v něčem zvláště projevuje podivuhodná moc, uvádí se, že je poslán Michael, jehož jméno znamená *Kdo jako Bůh*, aby se poznalo podle skutku i podle jména, že nikdo nemůže vykonat, co může svou mocí vykonat Bůh“. Tak každý z nás je v tomto čase obdarován „mečem archanděla Michaela“, který je utvořen z ohně Ducha Svatého, čili mečem z Ježíšovy Hořící Krve, hořícím Kristovou Láskou, který není nic jiného než Kříž Kristův. Víme, že Panna Maria zůstala stát pod křížem, když apoštolové – až na jednoho – utekli. Ona

nám pomůže, abychom pod Ježíšovým křížem setrvali. Proto papež dále žádá, abychom po každé modlitbě růžence připojili také nejstarší mariánskou modlitbu *Pod ochranu tvou* a modlitbu *Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji*. Archanděl Michael je totiž knížetem nebeského vojska a ochráncem církve. Držíme ve své ruce meč archanděla Michaela, abychom byli schopni zabít Zlého – máme potírat ve svém srdci již začátek každého pokušení. Čím budeme mít srdce čistější, tím pevněji budeme držet tento meč z Ježíšovy Hořící Krve. Pevná čistota našeho srdce má u každého individuální podobu – podle toho, co ve svém srdci nejnaléhavěji pocítujeme jako Ježíšovo volání k bezvýhradnému odevzdání se jemu a k vítězství nad pokušeními: meč archanděla Michaela nám v tom jedinečně pomáhá. Tak si můžeme představit, že meč každého z nás má své jedinečné pojmenování: u někoho to může být trpělivost, u někoho ryzost, u jiného stálost, prozíravost nebo důvěra či modlitba. Zkusme se zamyslet, jaké jméno má náš meč: v čem nejvíce zápasíme, ale také vítězíme! Připojme se k modlitbě papeže Františka podle jeho výzvy pro měsíc říjen modlitbami *Pod ochranu tvou* a *Svatý Michaeli, archanděli!* A nezapomeňme také na *Novénu ke svatému archandělu Michaelovi*, který je zejména patronem nás, mladých Služebníků!

S. Anna Lexmaulová

Hudba evangelia (z katecheze papeže Františka)

Nedávno jsme papeže Františka svými modlitbami doprovázeli na jeho apoštolské cestě v Lotyšsku, Litvě a Estonsku. Při této cestě také mluvil k tamějším mladým lidem. Navštívil katedrálu v Rize, ve které se nacházejí varhany, které jsou jedny z nejstarších v Evropě. Papež František v této katedrále promlouval o tom, jak hudba otevírá naše srdce evangeliu a jak *hudba evangelia* je štěstím našeho života – vede nás k nebi:

„Můžeme si představit, jak tyto varhany doprovázely život, tvořivost, představitost a zbožnost všech, kdo se nechali jejich hudbou prostoupit. Byl to nástroj Boha i lidí k povznesení mysli i srdce. Říká se, že varhany jsou syntézou všech nástrojů – celého orchestru: proto také na varhanách tak často můžeme spatřit anděly s jednotlivými nástroji. Je to symbol schopnosti vzájemné spolupráce a jednoty a také rozlišování. Varhany dokonce můžeme označit za symbol spoluslavení mše svaté – plné účasti na ní! Dnes je to symbol tohoto města a této katedrály. Pro místního usedlíka je něčím víc než monumentálním nástrojem, je součástí jeho života, jeho tradice, jeho identity. Pro turistu je uměleckým skvostem, který stojí za to poznat a vyfotografovat, ale již to netvoří součást jeho života. A toto je nebezpečí, které hrozí neustále, totiž proměnit se z usedlíků na turisty. S vírou se může stát přesně totéž. Můžeme se přestat cítit usedlíky křesťany, a stát se turisty. Pokud *hudbu evangelia* nebudeme uvádět do našich životů, stane se jen krásnou partiturou z minulosti a nebude moci v nás žít naději. Pokud *hudba evangelia* přestane rozechvívat naše nitro, ztratíme radost, která pramení ze soucitu, laskavost, která se rodí z důvěry a schopnost smířovat a odpouštět, která pramení z vědomí, že se nám odpuštěním dostalo poslání. Pokud *hudba evangelia* přestane znít v našich srdcích, utneme tak melodii, která zabraňuje tomu, abychom se uzavřeli jen do svého *já*. Pokud *hudba evangelia* přestane znít, ztratíme tóny, které vedou náš život k nebi. Svědectví všech těch světců, kteří v sobě nechali rozeznávat *hudbu evangelia*, nás však přivádí k objevu, že nás Pán nadále povolává a posílá, abychom radostně, vděčně a pevně žili podle evangelia. Pokud Kristus usoudil, že jsme hodni rozeznít melodii evangelia, přestaneme s tím? Drazí mladí, *hudba evangelia* ať mezi námi nadále zní! Ať nepřestane znít to, co umožňuje našemu srdci dále snít a toužit po plném životě, ke kterému nás všechny volá Pán: být jeho učedníky-misionáři ve světě, kde žijeme.“ Milost od Pána si k tomu můžeme vyprošovat v *Nověně ke svaté Cecílii*!

Stát se obětním ohněm za spásu bližních

(z katecheze papeže Františka)

Připravujeme se na Vánoce. Ačkoli se nám to na první pohled nezdá, Vánoce úzce souvisí s Velikonocemi: jak to vidíme na obrázku a jak se to také často zobrazuje na východních ikonách, již Ježíšovy jesličky pro něj znamenaly přijetí lidského utrpení – všeho lidského, radostí i bolestí. Vánoce pro nás mohou znamenat příležitost, jak vše, co k nám patří, znovu a nově odevzdat Pánu, a tak s ním prožívat velmi důvěrný vztah. Už to je mnoho, když jsme odevzdaní a snášíme vše, co k nám patří a co nás potkává: každou obtíž, někdy i bolest. Ale všemu obtížnému můžeme dát i větší hodnotu – obětovat to za vykoupení lidí. Možná si řekneme: „Já jsem jen obyčejný člověk, nemohu si dělat nároky na to, že bych nějak mohl Ježíšovi přispět v jeho starosti o svět.“ Ale Ježíš nám odpovídá: „Potřebuji tě. Bůh se stal Člověkem, aby pomáhal lidem. Lidé mohou pomáhat Bohu. Skutky spravedlivých – těch, kteří mají dobrou vůli, otevřené srdce a touží po spojení se mnou – se připojí k mým v hodině vykoupení. Skutky všech spravedlivých: těch, kteří zemřeli před staletími, kteří žijí anebo žít ještě budou. Odted' připoj i ty své. Je tak krásné splývat s nekonečnou Dobrotou tak, že se k ní připojí to, co můžeme dát ze své dobroty, a říci: ‚Otče, přijmi to pro dobro mých bratří!‘ Není větší lásky k Pánu a k bližnímu než umět snášet utrpení a zemřít svému sobectví při vzdávání slávy Bohu a za věčnou spásu bratrů. Nejprve se musíme starat o vlastní spásu, ale pak se můžeme obětovat za spásu druhých – rozlítit lásku, až se staneme obětním ohněm za spásu bližních. Tehdy je láska dokonalá. Velkodušnost rodí velikou svatost.“ Vyprošujme si u Ježíšových jesliček milost velkodušného srdce!

